

som Kirkens Tilsyn med Skolen og Religionsundervisningen, og at man vil forstaa, at de Dage nærmer sig, da man ikke kan opretholde denne Folkekirke, hvis man bryder med den Praksis, der hidtil har været gængs overfor den med Hensyn til dens Forhold til Skolen.

Anden Næstformand (*Alfred Christensen*): Jeg maa atter henstille til ærede Medlemmer at gøre deres bedste for, at vi ikke skal blive nødt til at fortsætte Forhandlingerne i Morgen.

Mathilde Hauschultz: Jeg skal tillade mig først at mindes den højtærede Statsminister om, at vi her i Folketinget for nylig vedtog en ny Forretningsorden, hvorved det blev bestemt, at vi skulde omtale hinanden med Benævnelsen: det ærede Medlem. Jeg synes jo heller ikke, det lyder ret heldigt, naar man titulerer os „denne Dame“.

Den højtærede Justitsminister takkede mig i Gaar oven i Købet meget, meget varmt for min Iver for at faa en ny Skilsmislov. Jeg beklager ikke at kunne returnere samme Tak med lige saa varme Følelser. Jeg blev nemlig meget, meget skuffet over den højtærede Justitsministers Svar. Den Motivering, der fremkom i Gaar, synes jeg lige saa godt kun devære fremkommet under sidste Finanslovdebat, da Spørgsmaalet var fremme, saa havde man vidst, hvad man havde at rette sig efter. I Sverige og Norge har man ikke taget de samme Hensyn, som den højtærede Justitsminister tager i dette Øjeblik.

Dernæst sagde den højtærede Justitsminister til mig: „Jeg vilde i og for sig gerne have sprunget det næste over, men jeg synes, jeg er nødt til overfor de Angreb, som det ærede Medlem rettede mod den Arbejdsmetode, der følges i Justitsministeriet, og som var ganske uretfærdige, at imødegaa det ærede Medlem ganske kort.“ Ja, jeg vilde i og for sig ogsaa gerne have sprunget det næste over, men jeg føler mig i og for sig ogsaa pikeret over de Angreb, som er rettede imod mig i min borgerlige Virksomhed og min Arbejdsmetode, og derfor skal jeg ganske kortelig gaa ind paa det. Ministeren fortsatte med at sige, at jeg var faldet for den Synd, der udtrykkes i Ordet: „Hvi ser du Skæven i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget bliver du ikke var“. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at han er faldet for en anden Fejl, han har læst min Tale, som man siger, at en vis Mand læser Bibelen. Jeg har aldrig beklaget mig fra dette Sted eller anket over den uretfærdige eller uelskværdige Behandling, jeg har faaet i Ministeriet.

Jeg gaar ud fra, at naar man selv møder og er personlig elskværdig, kan man ogsaa gøre Fordring paa at blive behandlet lige saa, og det er jeg altid blevet; men jeg takker selvfølgelig for den „Sesam, luk Dig op“, den Introduktion, jeg har faaet fra den højtærede Justitsminister, og som jeg altid skal bære hos mig som en Talisman, naar jeg vandrer over i den røde Bygning.

Den højtærede Justitsminister mente, at jeg havde rettet et ubegrundet Angreb paa Justitsministeriet. Nej, jeg har rettet et begrundet Angreb paa det System, hvorefter Ministeriet og Øvrigheden er nødte til at arbejde, men ikke mod selve Ministeriet eller Øvrigheden. Jeg kan ikke tro andet end, at den højtærede Justitsminister, som jo ogsaa en Gang har været slet og ret Sagfører som jeg, har været vidende om, at det System, vi nu befinder os under, absolut ikke er tidssvarende og har sine Brist. Nu derimod forsvarer han det, fordi han som den højeste administrative Embedsmand mener sig nødsaget til at forsvare Systemet og Fremgangsmaaden. Ministeren sagde endvidere, at Ministeriet skulde ikke være Sagførernes juridiske Manuduktør, Sagførerne maatte selv finde ud af Sagerne. Jeg har ikke ønsket Ministeriets Assistance i saa Henseende. Jeg har altid hidtil kunnet finde ud af Sagerne selv og haaber ogsaa fremtidig at kunne det. Men jeg vil gerne vise den Paastand tilbage, som Ministeren udtalte, naar han siger, at havde jeg baaret mig bedre ad, ikke grebet fejl i min Praksis, saa havde mine Klienter ogsaa været bedre tjente. Det er ikke Stedet her at fremhæve mine egne Kvalifikationer, jeg vil dog søge at vise denne Paastand tilbage. Jeg tror at turde sige, at i den Sag, jeg fremhæver, var jeg maaske bedre inde i Enkelthederne, end den højtærede Justitsminister er og kan være, og jeg tror, jeg har varetaget min Klients Tarv saa godt, som det overhovedet lod sig gøre. Da Tiden er saa fremrykket, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette Punkt; jeg tror, at den højtærede Justitsminister som Sagfører vilde have baaret sig ad akkurat paa samme Maade, som jeg gjorde.

Angaaende den anden Sag, jeg talte om, hvori Justitsministeriet resolverede den 12. Juli, medens jeg paa min Mandants Vegne først fik Svar den 18. Oktober, sagde Justitsministeren, at det var min Fejl, at jeg ikke havde forespurgt. Jeg har mundtlig i Overpræsidiets forespurgt, ustandselig, hele Sommeren igennem, men stadig havde man intet Svar faaet; til sidst blev jeg ked af det og forespurgte skriftlig, og saa fik jeg det